

РЕШЕНИЕ

№ 3404

гр. София, 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 10.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **1908** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на А. М. К. срещу Решение №54/06.12.2019г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН], с изх.№ 2213-50-4808#4 от 07.10.2019 г. на ръководителя на „ПО“.

С Решение №1959/16.02.2021г. ВАС е отменил Решение №2183/24.04.2020г. на АССГ 73 състав, с което жалбата е била отхвърлена и е върнал далото за ново разглеждане от друг първоинстанционен състав със задължителни указания за събиране на доказателства.

Жалбоподателят иска разпореждането да бъде обявено за нищожно, алтернативно да бъде отменено, на основание чл.177, ал.2 и чл.168 от АПК. Жалбоподателят твърди, че процесното разпореждане е издадено без да са спазени и приложени дадените задължителни указания от ВАС, постановени с решение № 2668/ 22.02.2019 г. по адм.д. №9116/ 2018г. Навежда доводи, че процесното разпореждане е идентично с разпореждане 94Е-32724-4#7/ 13.05.2015г., което е частично отменено с решение № 7424/13.06.2017г. по адм.д. 6537/ 2016г. на ВАС, като разликата била само в изходящия номер. Счита, че неправилно административния орган е определил началната дата на определяне на пенсията. Също така твърди, че при определяне на индивидуалния коефициент, административния орган не е спазил приложимият материален закон. Исква да му бъде зачетен осигурителен стаж от Германия от 148 месеца и да му бъде отпусната българска пенсия от 27.11.2012г., когато е придобил това право в България по чл.68, ал.1 и 2 КСО, като твърди, че към тази дата е имал

сумарно стаж от 28 години, бмесеца и 22 дни в България и 12 години и 04 месеца в Германия.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява. Постъпило е писмено становище, в което моли жалбата да се уважи.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Постъпили са писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Обжалваното разпореждане е издадено в изпълнение указанията на ВАС в решение №2668/22.02.2019г. за изясняване на германския осигурителен стаж за право на пенсия на А. М. К. и на осигурителния стаж, придобит от него за периода от 01.10.1997г. – 01.02.2003г. при осигурител [фирма]. При извършената допълнителна проверка в ТП на НОИ [населено място], с констативен протокол от 13.05.2019г., контролен орган на НОИ е установил, че осигурителният доход на К. за периода 01.01.1997г. – 30.06.2003г. при осигурител [фирма], удостоверява от осигурителя е идентичен с този, вписан в удостоверение обр. УП -2 изх. № F808 от 11.12.2014г., издадено от [фирма].

Допълнително с писмо от 14.08.2019г. германската компетентна институция е потвърдила, че при пенсиониране в Германия към 01.11.2014г. за лицето следва да бъде взет предвид германския осигурителен стаж за право на пенсия в размер на 74 месеца и германски осигурителен стаж за изчисляване размера на пенсията в размер на 100 месеца. Посочена е, че ако лицето беше заявило отпускане на германска пенсия към 27.11.2012г., неговият германски стаж за право на пенсия би бил 148 месеца, съответно за изчисляване размера на пенсията -77 месеца, като в този случай размерът на германската пенсия би бил намален с 6,9 на сто. Германската пенсия и отпуснатата на К., считано от 01.11.2014г.

След извършените уточнения, с обжалваното разпореждане длъжностното лице е постановило изменение на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 27.03.2015г. – най-ранната възможна дата, на която лицето отговаря на изискванията на чл.68, ал.3 от КСО за наличие на действителен осигурителен стаж от 15 години и навършена възраст от 65г. и 08 м. Пенсията е определена за български стаж от 28г. 06м. и 22 дни, придобит при условията на трета категория труд и германски стаж за право на пенсия от 06г. и 02м., или общ осигурителен стаж за право на пенсия – 34г., 08м. и 22дни.

Продължителността на германския осигурителен стаж не подлежи на определяне от длъжностното лице на НОИ, а се взема предвид така, както е удостоверява от германската компетентна институция, според германското законодателство. Поради това не подлежи и на преразглеждане в настоящото производство.

При извършване на сумирането по чл.6 от Регламент №883/2004 за преценка на правото на българска пенсия, длъжностното лице е сумирало българския стаж с удостоверения за право на пенсия германски стаж от 74 месеца, а при изчисляване на размера на пенсията – стажа от 100 месеца. Така е прието с Решение №Н6 от 16.12.2010г., с което Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, на основание чл. 72 от Регламент №883/2004 е постановила, че при прилагане на принципа за сумиране на осигурителните периоди, удостоверенията

такива от институциите на една държава – членка се приемат от институциите на друга държава – членка без да се преразглеждат.

С доказан български осигурителен стаж от 28г., 06м. и 22 дни и с потвърден германски осигурителен стаж от 74м. е прието, че К. не отговаря на изискванията на чл.68, ал.1-2 от КСО за изискуем общ осигурителен стаж 37г. и 04м. през 2012г., нито за изискуем общ осигурителен стаж от 37г. и 08м. през 2013г. и 2014г. С общ осигурителен стаж за право на пенсия от 34г., 08м. и 22 дни, според пенсионния орган К. изпълнява изискванията на чл.68, ал.3 от КСО за наличие на действителен осигурителен стаж от 15г. и навършена възраст от 65г. и 08м. към 27.03.2015г., като от същата дата му е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В изпълнение на дадените с Решение №1959/16.02.2021г. на ВАС указания, в настоящото производство са изискани допълнително: цялата административна преписка по издаване на Разпореждане № [ЕГН], с изх.№ 2213-50-4808#4 от 07.10.2019 г. на ръководителя на „ПО“, включително преписката по издаване на Решение № 57 от 05.10.2017г. на Управителя на Националния осигурителен институт, потвърждаващо Разпореждане № 2136-50-256 от 10.08.2017 г. на Ръководител „ПО“ и Решение № 34 от 31.08.2015г. на Управителя на НОИ в частта, с която е била отхвърлена жалбата на А. К. против Разпореждане № 94Е-32724-4#7/13.05.2015г. на ръководител „ПО“ /първото по ред разпореждане постановено по процесния казус; Формуляр Е 205 DE и таблограмата към него с превод на български език; писмо изх. № 1029-50-7143/01.04.2019г. до германската компетентна институция; писмо вх. № 2213-50-4808#3/02.09.2019г. от германската институция с превод на български език; констативен протокол № КП-5-10-00564952 от 13.05.2019г.; удостоверение обр. УП-2, изх. № F92808 от 11.12.2014г., издадено от [фирма]; Доказателства за компетентност на подуправителя В. К. – Н. в хипотезата на заместване да подпише решението от името на Управителя на НОИ, поради отсъствие на титуляра.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна.

Жалбата е допустима като подадена от лице, което има правен интерес и в законоустановения срок, поради което е допустима. Разгледана по същество се явява неоснователна.

Оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение, подписано от подуправителя на НОИ В. К. – Н. са издадени от компетентни органи, при спазване на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон.

Допълнително са изискани от административния орган, в изпълнение на указанията, дадени в отменителното решение на ВАС, доказателства за командироване на управителя на НОИ за времето от 04.12.2019г. до 07.12.2019г., като съгласно чл.37, ал.3 от КСО при отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя.

В изпълнение на дадените с Решение № 2668 от 22.02.2019 г. на ВАС по адм. дело № 9116/2018г. указания, административният орган е поискал от германската компетентна институция да бъде представено и разяснено с каква продължителност А. М. К. е придобил германския осигурителен стаж за право на пенсия и с каква продължителност за изчисляване на нейния размер към 2012г. и към 2014г. Видно от постъпилото от германската осигурителна институция писмо от 02.09.2019г., в случай, че лицето е ползвало право на ранна германска пенсия, осигурителният му стаж за преценка право на пенсия би бил в продължителност от 148 месеца, но според

данните в административната преписка лицето не се е възползвало от възможността от ранно пенсиониране по германското законодателство. Съответно и отпуснатата му впоследствие пенсия по това законодателство не е намалена с 6,9 %. Потвърдената от германската институция продължителност на стажа за право на пенсия към 01.11.2014г. е 74 месеца, видно от полученото на 02.09.2019г. писмо на л. 71, с превод на л.72 от делото.

Чл. 12, § 2 на Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност, постановява, че осигурителните периоди, завършени съгласно законодателството на държава-членка, се прибавят към тези, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава-членка, доколкото това е необходимо за целите на прилагането на член 6 от основния регламент, при условие че тези периоди не съвпадат.

В Решение № Н6 от 16 декември 2010 година относно прилагането на някои принципи при сумирането на периоди по член 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност е прието, че:

„1. Всички осигурителни периоди — независимо дали става дума за периоди на плащане на вноски или такива, които се разглеждат като равностойни на осигурителни периоди по смисъла на националното законодателство, — отговарят на понятието „осигурителни периоди“ за целите на прилагането на регламенти (ЕО) № 883/2004 и (ЕО) № 987/2009.

2. Всички периоди във връзка със съответния осигурителен случай, завършени по законодателството на друга държава-членка, се вземат предвид единствено като се прилага принципът на сумиране на периодите, определен в член 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и член 12 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Принципът на сумиране изисква периодите, за които е подадена информация от други държави-членки, да се сумират, без да се поставя под въпрос тяхното качество.“,

т. 3 „Държавите-членки си запазват обаче — след като са приложили принципа на сумиране по точка 2 — правомощието да определят други свои условия за предоставяне на обезщетения за социална сигурност, като вземат предвид член 5 от Регламент (ЕО) № 883/2004 — стига тези условия да се прилагат по недискриминационен начин, — като прилагането на този принцип не се накърнява от член 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004.“

Следва да се отбележи, че съгласно чл. 1, б. „у“ от Регламент (ЕО) № 883/2004 „осигурителен период“ за целите на регламента означава периодите на внасяне на осигурителни вноски, или на заетост или самостоятелна заетост, определени или признати за осигурителен период от законодателството, съгласно което е завършен или се смята за завършен, както и всички периоди, разглеждани като такива, ако посоченото законодателство ги признава за равностойни на осигурителен период. Следователно, зачитането на даден период за осигурителен, както и характера/вида на периода се определя от законодателството, по което същият е завършен. Така завършените периоди се признават в друга държава-членка на ЕС, след удостоверяването им по реда на чл. 47, ал. 4 и ал. 5 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност. Това удостоверяване се извършва от компетентната институция на съответната държава.

Според застъпеното от жалбоподателя становище, в неговия случай „завършеният стаж“ е 12 години и 4 месеца или общо 148 месеца, като се вземат предвид всички признати осигурителни периоди. Не такава обаче е мнението на германската осигурителна институция, двукратно изразено пред НОИ – с формуляра Е 205 DE от 08.10.2018г. (лист 106 гръб с превод на лист 111) и с писмото от 02.09.2019г. На първо място, българската осигурителна институция следва да приеме броя на периодите, за които е подадена информацията от германската осигурителна институция без да я подлага на съмнение, относно качеството на тези периоди, така както изисква член 6, т.2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, и само да ги сумира с осигурителния стаж, признат за такъв по смисъла на българското законодателство. Българският съд също не може да преценява, дали правилно са определени периодите, които са завършени или се смятат за завършени и признати за осигурителен период по изискванията на чуждото законодателство. Вижда се противоречие в двата документа, относно броя месеци, които се признават за предварително придобиване на право на пенсия към 27.11.2012г. Във формуляра те са 97 месеца за придобиване на право на пенсия при ранно пенсиониране, а в писмото са 148 месеца за предварително придобиване на право на пенсия в Германия и 77 месеца за изчисляване на пенсията при ранно пенсиониране. Разяснено е от германската осигурителна институция на лист 73, че при предварително придобиване на по-ранна пенсия от 01.12.2012г., би се стигнало до намаляване размера на пенсията с 6,9%, като в този случай биха се взели осигурителните периоди в Германия само до 30.11.2012г. В общия случай на пенсиониране, какъвто е настоящия, пенсионирането на К. в Германия е считано от 01.11.2014г. и изчислените и признати за завършени периоди от германските осигурителни власти са от 23.10.2006г. – 22.04.2008г.; от 08.02.2010г. до 31.03.2010г. и от 15.06.2010г. до 31.10.2014г. или общо 74 месеца, които категорично са потвърдени с писмото, и които правилно са взети като брой, при сумирането с българския стаж от пенсионния орган на НОИ.

В потвърждение на горните изводи, следва да се отбележи, че жалбоподателят е приложил свое писмо от 09.06.2015г. до германската осигурителна институция (на лист 41 от делото с превод на лист 103), в което поставя своите въпроси, считайки че е допусната техническа грешка във формуляра. Излага и вижданията си за правилно изчисляване на периодите, като смята, че не може първо да не се признава за придобиване право на пенсия период, а след това същият да влиза при изчисляването на размера на пенсията. На молбата, да му бъде изпратено потвърждение, очевидно не е получил отговор от германските осигурителни власти, тъй като не го е представил по делото. Но е видно за съда (на лист 72), че в 100-те месеца за изчисляване на размера на пенсията на К. по немското законодателство са включени и периоди от 1966г. - до 1968г., които представляват негов български осигурителен стаж. Следователно, претенциите му са неоснователни, тъй като неотчитайки спецификите на немското осигурително законодателство ще се получи незаконосъобразно дублиране на осигурителни периоди в България при сумирането на българския и германския му стаж за пенсиониране.

По второто основно възражение на К. и съобразно указанията на ВАС е изпратено допълнително запитване до ТД на НОИ Л. за извършване на проверка по разходите на ДОО за осигурителен период от 01.01.1997г. до 25.06.2003г., издадено от осигурителя [фирма]. При извършената проверка е констатирано, че лицето е сключило трудов договор с работодателя [фирма] и е подписало допълнително споразумение, според

което осигурителният доход да е в размер на една минимална работна заплата за страната, считано от 01.01.1997г.

Съгласно чл. 6, ал.2 от Наредбата за трудовите и осигурителните отношения на българските граждани, изпратено на работа в чужбина от български работодатели, при сключване на трудовите правоотношения се определят страните, срокът, характерът на работата, трудовото възнаграждение, начинът на заплащането, осигурителният доход, както и други права и задължения. Действащият към 01.01.1997г. текст на чл.26 от същата Наредба предвижда осигурителните вноски на лицата, изпратени на работа в чужбина от български работодатели да се начисляват върху осигурителен доход, който се определя в процент от минималната месечна работна заплата в република България, но не по- малък от 100 на сто за работещите по трудово правоотношение. Следователно Удостовереният осигурителен доход и периоди в УП-2 са потвърдени при проверката, извършена в изпълнение указанията на ВАС, поради което неоснователни са възраженията в жалбата във връзка изчисления индивидуалният коефициент и по повод дължимите осигурителни вноски върху 1 минимална работна мазплата за периода 01.01.1999г. – 01.02.2000г.

Според съображение(4) от Преамбюла на Регламент №883/2004 регламентът е необходимо да създаде само система за координация и е необходимо да се вземат предвид особеностите на националните законодателства в областта на социалната сигурност. В цитирания регламент не е определен срок, в който следва да бъде подадено заявлението за пенсия и дата, от която възниква правото на пенсия в отделните държави – членки. Недопустимо е лицето да изгуби пенсионни права, поради упражняване на правото си свободно движение, поради което е предвидена възможност за сумиране на осигурителни периоди, придобити по законодателствата на различни държави – членки, а датата на заявление в една държава – членка се счита и за дата на заявление в останалите държави – членки. Но от коя дата възниква правото му на пенсия се определя от националните законодателства. Следователно дата на пенсията във всяка една държава, в която лицето има придобити осигурителни периоди може да е различна. Лицето е подало заявление в германската институция на 04.06.2014г., която е валидна и за институциите на двете държави – чл.45, §5 от Регламент №987/2009 за установяване на процедура за прилагане на Регламент № 883/2004. Поради това, административният орган правилно е съобразил разпоредбата на чл.94 КСО, спрямо датата на подаване на заявлението. Според приложимата редакция през 2014г., ако заявлението е подадено в 6-месечен срок от възникване правото на пенсия, пенсията се отпуска от датата на възникване на правото, а в противен случай от датата на подаване на заявлението. Неоснователно жалбоподателят претендира, че тази разпоредба се отнася само за български граждани, които не са упражнили правото си на свободно движение. Тя се отнася за всички български граждани, които претендират право на пенсия пред НОИ и цели недопускане на дискриминация, предвид признаване по силата на регламента на заявлението, подадено в друга държава – членка.

Оценката на продължителността на осигурителния стаж, придобит по дадено законодателство се извършва от институцията, която се прилага законодателството, по което е придобит стажа. Жалбоподателят счита, че

началната дата на отпускане на пенсията следва да е 27.11.2012г., вместо определената от административния орган 27.03.2015г. В случая няма основания да се удовлетворят претенциите на лицето за начална дата на пенсията през 2012г., тъй като към тази дата, то не придобива право на българска пенсия, според условията на българското законодателство, след сумиране на българските и удостоверените по-горе германски осигурителни периоди. Съгласно чл. 68, ал. 1-2 от КСО (в редакцията от 01.01.2012г.) мъжете придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст през 2012г. при навършване на възраст 63 години и 04 месеца и наличие на осигурителен стаж 37 години и 04 месеца; през 2013 г. при навършване на възраст 63 години и 08 месеца и наличие на осигурителен стаж от 37 години и 08 месеца; през 2014г. при навършване на възраст 63 години и 08 месеца и наличие на осигурителен стаж от 37 години и 08 месеца. Установеният български стаж на лицето възлиза на 28 г., 06 м. и 22 дни. Дори и да беше придобило право на пенсия през 2012г., тогава 6 месечния срок по чл.94 КСО за подаване на заявлението не е спазен.

Към избраната от жалбоподателя К. дата за подаване на заявлението 01.11.2014г., общият му стаж възлиза на 34 г. 08 м. и 22д. и не е достатъчен, за да изпълни изискванията на чл. 68, ал. 1-2 от КСО през 2012г., 2013г. 2014г. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1-2 от КСО (в редакцията към 2014 г.) за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст за мъжете са наличие на навършена възраст 63 г. и 08 м. и осигурителен стаж от 37 г. и 08 м. В случая доказаният български осигурителен стаж на лицето възлиза на 28 г., 06 м. и 22 дни. Потвърденият германски осигурителен стаж към 31.10.2014 г. е 06 г. и 02 м., т. е общия осигурителен стаж на лицето към 01.11.2014 г. е 34 г., 08 м. и 22 дни, и К. изпълнява условията на чл. 68, ал 3 от КСО за навършена възраст и придобит осигурителен стаж на 27.03.2015г.

По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. По делото не са направени искания за присъждане на разноски, поради което съда не следва да се произнася.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 118 КСО Административен съд София– град, III Отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. М. К. срещу срещу Решение №54/06.12.2019г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН], с изх.№ 2213-50-4808#4 от 07.10.2019 г. на ръководителя на „ПО“. Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: